

en Skade, som man kan bære M^{én} af for hele Livet, der behøves vel ikke en Gang et saa langt Tidsrum som tre Dage, det sker selvfølgelig i et Øjeblik, og det forekommer mig, at det Moment, at vedkommendes Tjeneste kun har været tre Uger, ikke kan være afgørende for Spørgsmaalet om, hvorvidt han har paadraget sig sin nuværende Lidelse under Udøvelsen af Militærtjenesten. Hvis denne Paastand er bygget paa lægekyndig Bistand, tror jeg i alt Fald, at der mellem de Læger, der have behandlet vedkommende Mand er Meningsforskel om, hvorfra hans Lidelse stammer; thi en Erklæring, som har ledsaget vedkommende Mands Andragende her i Folketinget af Distriktslæge Lund i Silkeborg lyder paa, at det „ikke kan anses for usandsynligt, at en saadan Læsion“ — altsaa som den vedkommende siger, han har paadraget sig i Tjenesten — „kan være Aarsag til hans nuværende Lidelse“. Den ærede Ordfører for Finansudvalget nævnte, at der var en Uoverensstemmelse i de Bilag, som fulgte med Andragendet, og den bestod da navnlig deri, at Ansøgeren i et Andragende, som er indsendt til Invalidebestyrelsen i 1898, skriver, at han blev indlagt paa Hospitalet, hvorfra han kort efter blev kasseret for bestandig. Men i en Attest, som Invalidebestyrelsen har forskaffet sig fra Krigsministeriets Arkiv, og som er dateret 16. Oktober 1897, staar der, at han er ikke fundet anført som sygemeldt. Det synes altsaa, at det kritiske Punkt er det, at vedkommende Mand ikke kan bevise, at han har været indlagt paa Hospitalet. Jeg skal i Anledning af denne Uoverensstemmelse oplyse, at jeg har her i min Haand et Brev, som vedkommende Mand for et Par Dage siden har sendt mig, hvori han meddeler, at en navngiven Mand — for Resten en af de Mænd, som have givet Attest for, at vedkommende Mands Lidelse stammer fra Militærtjenesten — er beredvillig til for sit Vedkommende at attestere, at vedkommende Mand har været indlagt paa Hospitalet, men denne Mand er i Øjeblikket syg og vil altsaa kun være i Stand til at afgive en skriftlig Erklæring. Endvidere skal jeg oplyse, at i et andet Brev, som vedkommende Ansøger har sendt mig, skriver han, at Opholdet paa Hospitalet varede kun et Døgn. Nu kunde det maaske tænkes, at Hærens Sygejournaler ikke ere mere ufejlbare, end at et saa kortvarigt Ophold paa Hospitalet ikke er blevet noteret i Sygejournalen. Jeg udkaster i alt Fald den Tanke, som forekommer

mig at ligge temmelig nær. Naar Finansudvalget skriver, at der er 11 Bilag og en Mængde Attester, der medfølge Andragendet, skal jeg blot hertil føje den Bemærkning, at jeg som den, der har indbragt Andragendet, ikke alene har Kendskab til alle de Bilag og Attester, der medfølge, men da vedkommende Ansøger bor i den Valgkreds, jeg repræsenterer, har jeg ogsaa personligt Kendskab til Manden. Mit personlige Indtryk af Manden er det allerbedste, og der er for mig ingen Tvivl om, at Manden taler fuldt ud Sandhed, naar han paastaar, at han har faaet sin Lidelse ved den militære Øvelse og altsaa maa anses berettiget til Invalideunderstøttelse. Idet jeg derfor takker Finansudvalget for den Velvillie, det har vist ved at foreslaa Andragendet henvist til Finansministerens Undersøgelse, skal jeg udtale det Haab, at den Undersøgelse, den højtærede Finansminister nu ganske sikkert vil iværksætte, maa føre til det Resultat, at der maa blive tilkendt den vedkommende Mand Invalideforsørgelse, noget, han efter min Opfattelse og efter mit Kendskab til Forholdene maa anses for at være berettiget til og fortjene.

Bluhme: Der er et Andragende, som jeg har tilladt mig at indbringe her i Tinget, hvortil hører Indstillingen under [Nr. 9 (Betænkning Nr. 21)]. Det er kun et Mindretal af Finansudvalget, som har foreslaaet at henvise dette Andragende til Ministeren. Jeg er glad ved, at dette Mindretal har stillet Forslag derom. Hvis det ikke var sket, vilde jeg selv have tilladt mig at stille Ændringsforslaget. Det er Skibsfører Mathiasen af Nordby paa Fanø, der beder Regering og Rigsdag om at faa en lille Hjælp, efter at hele hans Tilværelse, hele hans Erhvervsliv er blevet ødelagt ved den af den ærede Ordfører for Forslagsstillerne nu omtalte Optræden af en bekendt Mand i sin Tid, den saakaldte Flaghistorie. Jeg kender en lille Smule til den, fordi Ansøgeren ret ofte har været hos mig, og jeg kender hans Papirer. Om selve Sagen maatte det maaske være mig tilladt at sige, at jeg det paagældende Aar opholdt mig ved Fanø Nordsøbad, men efter et Ophold paa 14 Dage var rejst derfra Aftenen før denne Flaghistorie hændte. I de 14 Dage havde jeg set paa Børnens Leg ved Stranden, og jeg havde ikke taget nogen Forargelse af, hvad jeg saa. Jeg har den faste Overbevisning, at jeg er besjælet af en lige saa stor Fædrelandskærlighed og Følelse for det passende som nogen anden af mine